

se sedaj govori, da čez to mašino ni nobene, kar jih kmet rabi in da si vsi do prihodnje jeseni naročimo t. brzoparilnik „Alfa“. Gospodu Škerlecu pa se spoštljivo za vse nauke zahvaljujemo, ter ga v mesecu maju t. l. obiščemo, da si še marsikaj novega ogledamo na njegovem posestvu.

Verače pri Kozjem. Priljubljeni nam „Stajerc“! Blagovoli sprejeti od svojega nepoznanega a vnetega pristaša par vrstic o veračkih klerikalcih, kateri so v veliki nevarnosti, da od samega napuha, kakor žaba v pravljici, ne počijo. Med njimi je seveda v prvi vrsti veraški župan g. Jakob Broha, po milosti župnika Kranjca, s katerim najraje kvarta — cerkveni ključar na Bučah. „Babulčev“ Jaka je znan vsled svojega plitvega življenja, kot slab denar, daleč na okoli. Goloto svojega življenja skuša prikrivati s tem, da se laska in prilizuje osebam, katere potrebuje pri svojih spletkah in ki bi ga znali razkrinkati. Vsled svoje neprimerne častihlepnosti je postal marsikaj, o katerih stvarih nima niti pojma, še manj pa zmožnosti izpolnjevati vse dolžnosti svojih stanov, ter odgovarjati vsem zahtevam svojih služeb; pač pa premetuje politične kozle in strelja prazne luknje v zrak. Najbolj mu smrdi „Stajerc“ in ljudi, kateri ga berejo ali v njega dopisujejo, ne more kar žive videti. Nekemu mladeniču-bolniku je odrekal „ubožni list“ samo zato, ker je vnet zagovornik „Stajercijanske“ stranke. Nekemu živinotrcu sta hotela z župnikom Kranjcem vzeti cerkveni sedež in to vsled tega, ker ne trobi v njegov rog. G. župan Jaka Bovha je prisegel na „sveto“ bandero dr. Korošca, ter se je proti volji njegove boljše zakonske polovice, ki je nekoč hotela, da opusti županovanje — zavzel, da uniči vse „Stajercijance“. Obžalujemo, a do sedaj se mu to še ni posrečilo. Koliko skrbi naš župan, o povemo ob prikliki redoma, ker naš namen je: razkrinkati naše klerikalčke. Bili smo mirni, dokler se nas ni preveč izzivalo in politično preganjalo ter nam kratilo splošne pravice. G. urednik! Vas pa prosimo, da počuete Jakata, da pred postavo smo vsi ednaki in da nima pravice „Stajercijancem“ utrgavati njihove „gepire“. Kje se še nahaja dlovek, ki bi verjel prilizanim besedam klerikalnih škrijcev, ki gledajo le na svojo korist, kajti nesebičnosti ni opaziti v klerikalnih vrstah, dasiravno se klerikalni „Slov. Gos.“ v imenu svoje stranke toliko ponaša z njo! G. J. Bovhatu pa povemo na uho: Kdor ima masla na glavi, naj ne hodi na sonce! Nadaljevanje prihodnjic! Gradiva dovolj! — V imenu tukajšnjih naprednjakov: Selsky.

Dol pri Hrastniku. Orka štelaža! Kaj pa je to? kaj neki imajo zopet Dolanci, da tako letajo dolski frakarji gor in dol; ali kje gori ali kaj je? To moram pa bolj natanko pogledati! Hitro skočim po svoj rešpetlin in ga nastavim doli v vas. Kaj vidim? Od šole gor koraka ena trupa ljudi, na čelu jim je učitelj Jurko-benko; vsi se nekaj jezno drže, kakor žaba, kadar vidi sovražnika. Kmalu za njim pride en močič z drugo bando; no, kdo so pa tisti? A ja, žnidar Stefančič je; morda grejo kam novo leto piskat ali svečnico pet, si mislim in gledam dalje. Kar pride vun iz Babčove hoste eden, opirajoč se na debelo palico in teška sapajoč, sem precej spoznal, da ta človek je bolan, če ne na duhu, pa saj telesno. Ko ga bolj ogledam, vidim da ima „Herzklopfen“; ej revež ubogi, kam tako hitiš? Gotovo mora biti nekaj posebnega na Dolu, ker pri cervki te že dolgo nismo vidili, so vsi rekli. Spet gor po cesti pridrdra en parnič, na katerem sedi Malovrh; tam zopet gre nekaj frakarjev, Rošov „dohtar“ Franc in še nekaj drugih neboditrebah, kakor: Zore, Strahovnik, Bedene, Musar, Joškovič Jošk, na čelu jim šuštar Dolinšek brez šušterskega stola, katerega je nehote doma pozabil. Čisto od zadaj pa pridejo neki debeli gospod; to so pa gotovo kak stotnik ali general, ker jo tako urno mahajo, misleč dohiteti svojo „forpatrolo“; sem jih komaj vjel na svoj rešpetlin. Kaj vidim? Njih ekselcena gospod dacar so, ki tudi mahajo na vse strani, loveč teško sapo, proti občinski hiši. Ko premišljam, kaj imajo tam opraviti, pride neka stara ženska in mi pove, da so danes občinske volitve na Dolu. Oj ubogi Dolanci, danes Vam je odbila zadnja ura, ker vse gre nad Vas, šuštarji, žnidarji,

učitelji, dohtarji, bolniki in po vrh še nekaj zaslepljenih rudarjev, ki so jim šli na lim, da morajo z liberalci vzivati zasmehovanje. Če pa vas danes ne denejo v žakelj, potem pa niso vredni pol fajfe tobaka! Sama „inteligenca“! Če v prvem razredu ne zmagajo šušterji, bodo v drugem žnidarji, če se ti ne, pa v tretjem čisto gotovo svetovno znani gosp. Cuzatov Jaka, profesor neumnoslovja, makrature, odbornik faflovcev, piskrovcesev in druge šušmarije; temu se ne boste vstavili. Pa kako, da so eni šli v občinsko pisarno, drugi pa ne? No, zunaj so ostali tisti, ki nimajo in jo nikoli ne bodo imeli volilne pravice na Dolu to so: Roševi fantiči, Peklarjev modrijan in Gnusov „kikiriki“. Pa kakor sem vidil skozi moj rešpetlin, se jim presneto slabo godi pri volitvah, ker so še ta stara rega Gnusa spravili na noge. O ubogi revež! koliko so se trudili sloveči zdravniki s teboj, pa te niso mogli spraviti več mesecev na noge in tudi v šolo ne, čeravno je trikrat manj pota, kot do občine. Ali bi ne bilo boljše, če bi lepo doma ostal v postelji in ne vžival sedaj tolike blamaže? Saj ste vidili liberalci, kako ste v državno-in deželnozborskih volitvah slavno pogoreli in sedaj pa še pri občinskih. Nikar se ne silite in repenčite, za liberalce na Dolu ni prostora. Odklenkalo vam bo kmalu! Še nekaj moram povedati. Ko so se vrata občinske hiše za starim Gnusom in dacarjem za vselej zaprla, se je dacar na cesti še enkrat žalostno nazaj ozrl in ko bi ga sram ne bilo, zavlpl bil s celjskim grofom Urhom: „Še danes občinski odbornik in nikdar več!“ — Mi Vam pa kličemo s prerokom Menelikom: Ura je prišla, štruca je pečena in dobili ste vsak svoj delež!

Iz šmarskega okraja. Mislili in želeli smo si, da nas letos ne bodo več v Božiču naši božji berači nadlegovali; pa nekaj izjem je, vsa čast jim. Leto je že bilo tako slabo. Pa ti nikdar siti berači so vsako hišo in kočjo obiskali; posebno bi morali imeti do kočarjev usmiljenja, ker še morebiti v praznikih niso zabeljenih jedil imeli. S tem so pokazali usmiljenje do bližnjega. To jim jemlje vsak ugled pri ljudstvu. Že vaški otroci se iz tega norčujejo in pravijo: Glejte jih, že pa fehtat grejo! Mi smo bernjo že zdavno poplačali, kakor tudi domače berače siromake pri občini plačujemo in če bi kak žandar zdaj takega siromaka beračit videl, bi ga gotovo zasačil, ker je odplačan in nima pravice več beračiti. Čudno pa je, da kak žandar kakega odkupljenega božjega berača ne vlovi, ki je tudi odplačan. Na predganci se pridigne, da je vsako hlapčevsko delo o praznikih prepove-

dano; dobro, ali ni to hlapčevsko delo, če nosilci z vrečami o praznikih od hiše do hiše beračijo in zrnje nosijo? Še bolj krivično pa je še tam, kje je eden duhoven, že na praznik. Štefana pri rani maši popoldanske večernice opravijo in ljudem na ta praznik z beračenjem skrb in nemir delajo, in tako ljudem, ki v jutru k maši ne morejo, pa še popoldansko službo božjo odjejo. Praša se, kaj je na praznik bolj potrebno, služba božja za farmane ali pa beračenje po fari? Ali se mil. škofu od svojih podložnih to postopanje in beračenje dopade? Ko je letos neki mladi gospodek svojo božično beračijo dokončal, se je potem v nedeljo, namesto, da bi se za podarjeno mu blago farmanom zahvalil, jih je na predganci le osramotil s tem, da je pripovedal, kako je pri in v hišah vse nesnažno in grdo našel, kako grde, stare in umazane podobe na stenah visijo itd. Mi smo se pa le pogledovali in jezili, pa tudi smejali nad takim nehvaležnostjo! Zdaj pa vidite, farmani, zakaj se po bernji hodi. Res lepo ogledalo in vesela božičnica za farmane.

Leskovec. (Prisega „deviške“ tercijalke). Gospod urednik, sprejmite tudi od nas iz Stermca, ki spadamo pod Leskovec, par vrstic! Tudi naše farške „device“ so take, kakor povsod drugod. Evo Vam dokaz! V tej občini stanuje posestnik Jože M., kateri je prisiljen vsled svojih družinskih razmer (on živi sam na svojem posestvu) najeti si dekle. Nekega dne leta 1908 se priklati v Stermec dekle in prosil, nagovorjeno od drugih ljudi, pri imenovanem gospodarju službe. Gospodar se je usmili in jo sprejme v službo, čeprav je vedel kot naprednjak, da je dekle popolnoma klerikalno in da prav za prav ni njegovega mišljenja. No dobro, dekle se je hliailo in je bilo kratek čas vrlo pridno. Kar naenkrat pa prodere tercijalke lastnost na dan, t. j. mačka je pokazala svoje kremplje. Gospodar sprevidi, da dekle ni za posel pri njegovi hiši ter jo odslovi. Na to se je klatila ta tercijalka nekod po Kočevju na Kranjskem in drugih krajih blizu dve leti, tako da si je končno „zaslužila“ (vzor leskovskih deklet) toliko, da je dala življenje nezakonskemu otroku na deželni porodišnici v Gradcu dne 8. marca 1910. Pa kaj je to! Otrok se mnogo porodi in in če se to tudi Juliki zgodi! Jeli bila kriva tercijalka Julika sama ali ne, tega ne vem, pač pa vem to, da so zagnali njeni sorodniki vik in krik, češ, brez očeta ni prišel ta otrok na svet, — kje pa je oče? — Ja, kje je oče? Najboljše, podolžimo prvega gospodarja J. M. v Stermecu za očeta, ker ta je dober posestnik in ima de-

Naša nova vlada.

Tukaj prinašamo slike naših ministrov, katere je baron Bienert za tretjo svojo vlado zbral. Od zgoraj (levo proti desnem) vidimo zaporedoma: dr. pl. Glombinski (železniški minister in poljski žlahčič), dr. Weiskirchner (trgovinski minister in član klerikalne stranke „Bog pobasaj“), vitez pl. Zaleski (minister brez opravka, kar so sicer pravzaprav vsi), grof Karl Stürgkh (minister za bogočastje in baje tudi za poduk, „črni grof“ iz Stajerske), Bienert III., (vodja in poglavar), dr. pl. Hochenburger (minister za pravosodje, katerega je že prav malo), pl. Georgi (deželnobrambeni minister, ki zahteva vedno nove kanone), dr. Mayer (finančni minister, ki ima le en opravke: iznajdeti vedno nove davke), grof Wickenburg (notranji minister). To so torej naši — „očetje“!

Das neue österreichische Ministerium.